

Szellemi húsvéti harangok II.

A golgotai esemény A Szent Grál testvéri közössége Az átszellemiesített tűz

Köln, 1909. április 11.

GA 109

Az olyan nagy jelentőségű szimbolikus ünnepek, mint amilyen a húsvét is, oly módon gazdagíthatnak bennünket, hogy általa szívünk, lelkünk alkalmasabbá válik lényünk és létünk rejtélyének egyre mélyebb megismerésére. Vetítsük újra szellemi szemünk elé azt a keleti legendát, amelynek e rejtélyre vonatkozó mélyebb tartalmát a tegnapi előadásból már megsejthettük. A legenda Kashiapáról, a nagy bölcsről, Shakyamuni megvilágosodott tanítványáról szól. Kashiapa hatalmas körtekintéssel és óriási igyekezettel merült el benne és szívta magába a Kelet minden bölcsességét. Joggal mondták róla, hogy azok közül, akik utána jöttek, senki a legkevésbé sem volt képes továbbvinni azt, amit Kashiapa Shakyamuni mély bölcsességéből merített és amit, mint ezen ősi tudás utolsó birtokosa, aztán az emberiségnek adományozott.

A legenda szerint – emlékezhetek rá, ahogy tovább folytatódik - Kashiapa, közeledni érezvén halálát, és belépését a Nirvánába, egy hegy barlangjába vonult. Teljes tudatossággal élte át ezen a helyen halálát, és ez alatt teste mentes maradt a felbomlástól. Elrejtve fekszik azóta az emberi szemek elől, és csak azok találhatják meg, akik a beavatásban képessé válnak az ilyen titkok mélyére hatolni. Ott nyugszik tehát a romlatlan test, titokzatosan elrejtve a hegy barlangjában. Mindazonáltal megjósolták, hogy eljön majd az ősi, kozmikus bölcsességet új formában hirdető Maitreya Buddha, aki, amikor földi létének csúcspontjához érkezik, elmegy a barlangba, ahol Kashiapa holtteste van. Jobb kezével megérinti a testet és akkor csodálatos tűz száll majd alá a világmindenségéből, megragadja Kashiapa fel nem oszlott testét és felviszi azt a szellemi világokba. Így várja, megértvén ezt a bölcsességet, a keleti ember a Maitreya Buddha visszatérését, a tettet, amit a Maitreya Buddha Kashiapa romolhatatlan testén végre fog hajtani.

Vajon bekövetkezik-e ez a két esemény? Megjelenik-e újra a Maitreya Buddha? Felviszi-e a mennyekből alászálló csodálatos tűz Kashiapa fel nem oszló földi maradványait? A legendában kifejeződő mély bölcsességet akkor sejthetjük meg, ha igazi húsvéti érzéssel igyekszünk megérteni a csodálatos tűz természetét, amely Kashiapa maradványait magába fogadja.

Láthattuk tegnap, hogy korunkban hogyan nyilatkozik meg az istenség két irányból: Egyfelől a makrokozmoszban, másfelől a vér mikrokozmoszban. Láttuk, hogy Krisztus volt az, aki Mózesnek az égő csipkebokorban és a Sínai-hegyi mennydörgésben és villámtűzben megnyilatkozott. Hogy nem más hatalom, mint maga Krisztus szólott hozzá az égő csipkebokorban, kijelentve: „*Én az Én vagyok vagyok*.”. Ő adta a Tízparancsolatot a Sínai villámló tűzében, előkészítve ezzel eljövételét a Földre. És Ő jelent meg később mikrokozmoszban, Palesztinában.

Vérünk tűzében ugyanaz az isten él, mint aki az égi tűzben nyilatkozott meg, s aki aztán a palesztinai misztérium során emberi testbe inkarnálódott, hogy ereje szétáradhasson az emberi tűz székhelyében, a vérben. És ha ezt az eseményt, megismerve a földi létre vonatkozó jelentőségét, következményeiben vizsgáljuk, akkor általa képessé válunk megtalálni azt a lobogó tüzet, amely Kashiapa testét is felviszi majd magába.

A világejlődés menetében minden, ami materiális, lassanként szellemivé válik, spiritualizálódik. Az égő csipkebokor materiális tüzében és a Sínai-hegyén Isten hatalmának külső jele nyilatkozik meg Mózes számára. A Krisztus-esemény azonban ezt a tüzet átszellemiesítette. Ám miután a Krisztusi hatalom áthatotta a Földet, hogyan, mi módon vehetjük észre a szellemi tűz lángjait? Mivel észleljük azt? A Krisztus-impulzus által felnyitott, felébresztett szellemi szemünkkel. A szellemi látás számára a csipkebokor materiális tüze is szellemivé válik. S amióta a Krisztus-impulzus felnyitotta a szellemi szemeket, azóta e tűz szellemi módon hat a világban.

Mikor észlelték újra ezt a tüzet? Akkor, amikor Saulus megpillantotta és felismerte a sugárzó égi tűzben azt, aki végrehajtotta Golgota Misztériumot, vagyis amikor tisztánlátóvá lett a damaszkuszi úton. Eképpen ismerte tehát fel Mózes és Pál a Krisztust. Mózes a materiális tűzben, az égő csipkebokorban és a Sínai villámtüzében látta Őt, és csak belső világának adatott hírül, hogy Krisztus szól hozzá. Pál apostol megvilágosodott szeme előtt azonban Krisztus egy spirituális, átszellemiesített tűzben jelent meg. A világ fejlődésében úgy viszonyul egymáshoz a matéria és a szellem, mint az égő csipkebokor és a Sínai csodálatos, materiális tüze a felhőkből dicsőségesen megjelenő tűzhöz, amely a Saulból Pállá lett apostol előtt ragyog fel.

Vajon milyen következményekkel jár ez az esemény az egész emberi fejlődés számára? Nézzünk vissza az emberiség megmentőinek, jótevőinek fenségesen hosszú sorára, azokra a nagy alakokra, akik fizikailag jelenítették meg az avatárokat. Hiszen az olyan hatalmasságok, mint Khrisna - Vishnu egyik avatárja - isteni-szellemi hatalmak inkarnációi voltak, akik korszakról korszakra, leszállván a szellemi magasságokból, emberi alakot öltöttek magukra, hogy segítségükkel az emberiség megtalálja a szellemi világba visszavezető utat. Korábban ezt az utat az emberek csakis egy alászálló isteni lény által lelhatték meg. A Golgota Misztérium azonban képessé tette az embert arra, hogy legbelsőbb lényében találja meg a szellemi világokba őt felemelő és visszavezető erőket. Krisztus mélyebbre, sokkal mélyebbre szállt alá, mint bármely más kozmikus vagy emberi vezető szellemiség, mert nemcsak, hogy égi erőket hozott a földi testbe, hanem magát a testet szellemiesítette át annyira, hogy az ember ezentúl képessé vált földi erőkkkel megtalálni a szellemi világokba visszavezető utat. A kereszténység előtti szabadítók az emberiséget isteni erőkkkel váltották meg, míg Krisztus ezt az emberi erők által tette elérhetővé. Ezen emberi erők így eredeti, ősi erejükkel manifesztálódhatnak az emberben.

Mi történt volna a Földön, ha Krisztus nem jött volna el? Ezzel a komoly, döntő kérdéssel akarunk most foglalkozni. Egyik világmegváltó a másik után szállhatott volna le a szellemi világokból, de végül már csak a matériába oly mélyen belerögződött, az anyagba annyira belesüllyedt emberekre találtak volna, akiket a tiszta isteni-szellemi erők már nem tudtak volna újra kiemelni ebből a megromlott, tisztátalan anyagból. A keleti bölcsek mély szomorúsággal, lelkükben a gyász érzésével tekintettek a jövő felé, amelyről tudták, hogy a Maitreya Buddha meg fog jelenni, hogy felújítsa az ősi, kozmikus bölcsességet, de nem lesz olyan tanítvány, aki magába fogadja azt. És ha így folytatódik a világtörténet menete, a Maitreya Buddha süket füleknek prédikál majd, nem érti meg őt a matériába teljesen belesüllyedt emberiség. Sőt mi több, a Földön uralkodó materializmus Kashiapa testét úgy kiszárítja, hogy a Maitreya Buddha már nem tudja felvinni azt az isteni-szellemi magasságokba. Éppen azok élték át a jövő iránt a legmélyebb szomorúságot, akik a húsvét bölcsességét a legjobban értették. Azon merengtek, vajon képes lesz-e a Föld népe igazi megértéssel és tisztánlátással fogadni az eljövendő Maitreya Buddhát.

Szükségessé vált hát, hogy egy hatalmas égi erő áradjon a fizikai anyagba, mintegy feláldozva benne önmagát. Ez nem lehetett egy az emberalak álarcában megjelenő istenség, hanem egy emberi erőkkkel bíró, az istent magában hordó, valódi emberi lénynek kellett beteljesítenie e küldetését. Be

kellett következnie a Golgotai eseménynek, hogy az anyag, amelybe az ember belehelyeztetett megtisztulhasson, megszentelődhessen, mégpedig annyira, hogy lehetővé tegye az ősi bölcsesség újbóli megértését. A ma emberiségét el kell juttatni annak megértéséhez, hogy a Golgota Misztérium hatása ezt hogyan idézte elő. Mert mi a Golgotai esemény valódi jelentősége az emberiség számára? Mennyire mélyen helyeztetett bele az ember létébe és mivoltába?

Tekintsük most végig 12 évszázad eseményeit, a Golgota előtti hatodik évszázadtól a Krisztus utáni hatodik évszázadig, s vegyünk szemügyre néhány olyan történetet, amelyek ebben az időben az emberi lelkekben lejátszódtak. Valóban, alig tudunk nagyobbat vagy jelentősebbet az emberi lélek elé állítani, mint Buddha fokozatos megvilágosodásának fenséges momentumait, amelyeket a Buddha-legenda őrzött meg számunkra. Buddha nem istállóban született, egyszerű pásztorok között, hanem királyi környezetből érkezett. De nem ezt kell kiemelnünk, hanem a tényt, hogy elhagyja királyi életét és olyasmivel találkozik, amivel addig soha: a különböző formákban megnyilatkozó étellel. Egy gyermekre talál, aki gyenge és elhagyatott, szenvedés lett osztályrésze abban a létben, amelybe születése helyezte. És Buddha úgy érzi, hogy a születés szenvedés. Ezután az érzékeny lelkű Buddha egy sínylődő beteget lát. Lám, ilyené válik az ember, ha a lét utáni szomj hozza őt a földi világba. A betegség szenvedés. Majd találkozik egy törődött aggastyánnal. Mi az, ami az embert az életben lassanként odáig juttatja, hogy nem tud uralkodni a tagjain? Az öregség szenvedés. És lát egy holttestet is. Látja maga előtt a halált, annak mindent elpusztító, életet kioltó erejével. A halál is szenvedés. Tovább figyelve az életet Buddha arra is ráébred, hogy elválasztva lenni attól, amit szeretünk, szenvedés, de összekötve lenni azzal, amit nem szeretünk szintén szenvedés. Végül pedig nem elérni azt, amire vágyódunk: szenvedés.

A szenvedés tana erős visszhangra lelt az emberi szívekben és lelkekben, az emberek ragaszkodtak e nézethez. Megszámlálhatatlanul sokan tanulták meg a nagy igazságot, azt, hogy a lét utáni szomj kioltásával megszabadulhatnak a szenvedéstől. Megtanulták, hogy a fizikai lét, a földi inkarnációk elhagyására kell törekedniük, hogy csakis a létszomj kioltása vezethet a megváltáshoz, szabadíthat meg a szenvedéstől. Mindebben valóban az emberi evolúció egy magasztos célja vetül lelkünk elé.

És ahogy lelki szemeinket erre a 12 évszázadra vetjük, ami felöleli a Krisztus előtt 600-tól Krisztus után 600-ig tartó időszakot, ezen periódus közepén a Golgota Misztérium emelkedik ki, mint legfontosabb esemény. Koncentráljunk most Buddha idejéből egyetlen momentumra, mégpedig arra, hogy mit érzett Buddha a holttest megpillantásakor és mit volt az, amit tanított róla. Majd vessük tekintetünket hat évszázaddal a Golgota Misztérium utáni időkre, s most azt látjuk, hogy számtalan emberi szem fordul egy kereszten függő holttest felé. De ennek a holttestnek, ennek a halálnak más következményei lesznek, mégpedig az emberi életet átszellemiesítő impulzusok, amelyekkel az élet legyőzi a halált. Ez igazi ellenpólusát hozza el annak, amit Buddha élt át az akkori holttest megpillantásakor.

Buddha, meglátván a halott testet, az élet értéktelenségét ismerte fel. 600 évvel a Golgotai esemény után az emberek áhitatos buzgósággal tekintettek a kereszten függő holttestre, mert számukra az az élet jele volt. Lelkükben éledt a bizonyosság, hogy a lét nem szenvedés, hanem a halálon keresztül a boldogsághoz vezet. Hat évszázaddal a Golgotai esemény után Krisztus Jézus kereszten függő teste életre, az élet feltámadására, a halál és a szenvedés legyőzésére emlékeztető jel lett. Míg hatszáz évvel korábban a holttest azt jelentette, hogy aki a lét utáni szomjjal jön a fizikai világba, annak szükségképpen szenvedés lesz az osztályrésze. Az egész emberi fejlődésben sohasem történt ennél nagyobb fordulat.

Ha hatszáz évvel a Golgota Misztérium előtt a fizikai világba születni szenvedést ígért az embernek, hogyan viszonyulnak a lelkek a Golgotai esemény után ehhez a tanhoz? Hogyan látják ezt az igazságot

azok, akik megértéssel tekintenek fel a Golgotai keresztre? Vajon szenvedés-e a születés, ahogy Buddha mondta? Azok, akik megértették a Golgotai halált, úgy érzik, hogy lelkük szorosan kapcsolódik hozzá, ők így szólnak magukhoz: „A születés az embert a Földre állítja, arra a helyre, amely elemeivel képes felruházni Krisztust. Az ember örömmel érkezik oda, ahol Krisztus is járt. A Krisztussal való egyesülésből pedig felgyullad a lélekben az az erő, amely rálel a szellemi világba visszavezető útjára, ráébredve közben, hogy a születés nem szenvedés, hanem a Megváltóhoz vezető út kapuja, aki ugyanazokat a földi szubsztanciákat öltötte magára, mint amelyekből az emberi testi burkok is állnak.”

Szenvedés-e a betegség? Nem! – mondták azok, akik valóban megértették a Golgota impulzusát. Nem, a betegség nem szenvedés. Ha az emberiség ma még nem is érti meg a Krisztussal beáramló szellemi életet, a jövőben megtanulja és megéri majd. Tudni fogják, hogy aki magába fogadja a Krisztus-impulzust, akinek a legbelső világába beárad a Krisztus-erő, az a benső világában kifejlesztett gyógyító erőkkel minden betegséget legyőz. Hiszen Krisztus az emberiség nagy gyógyítója. Az ő ereje felölel minden szellemit, amelynek segítségével az ember kifejlesztheti a gyógyító erőket és legyőzheti a betegségeket. A betegség nem szenvedés. A betegség alkalom arra, hogy az ember, kifejlesztve önmagában a Krisztus-erőt, legyőzze az akadályokat.

Az öregkor panaszait ugyanígy kell látnia az embernek. Minél jobban elgyöngülnek tagjaink, annál jobban növekedhetünk szellemileg, annál inkább uralkodhatnak bennünk a Krisztus-erők. Az öregség nem szenvedés, mert minden múló nappal közelebb kerülünk a szellemi világhoz. És a halál sem szenvedés, mert a halál legyőzetik a feltámadásban. A Golgotai esemény legyőzte a halált. Lehet-e szenvedés, ha távol vagyunk attól, akit szeretünk? Nem! Azok a lelkek, akiket áthatott a Krisztus-erő, tudják, hogy a szeretet minden materiális akadályt legyőző, eltéphetetlen szellemi köteléket hoz létre a lelkek között. Nincs semmi olyan a születés és halál között, vagy a halál és az újabb születés közötti életben, amihez szellemileg ne találánánk meg a Krisztus-impulzus segítségével az utat. Elképzelhetetlen, hogy ha magunkba fogadjuk a Krisztus-impulzust, akkor hosszabban elváltatódnánk attól, amit szeretünk, mert Krisztus elvezet a vele való egyesüléshez.

És ugyanígy, nem lehet szenvedés együtt élni azzal, amit nem szeretünk, mert a lélekbe fogadott Krisztus-impulzus megtanítja, hogy mindent a megfelelő mértékben szeressünk. A Krisztus-impulzus megmutatja az utat és megtalálva azt, nem lehet többé szenvedés elviselni azt, amit nem szeretünk, mert nincs már semmi olyan, amit nem fogadnánk be a szeretetünkbe. És ugyanígy, ha Krisztus velünk van, nem lehet már szenvedés el nem érni azt, amire vágyunk, hiszen a Krisztus-impulzus úgy megtisztítja és megneemesíti az érzéseket és vágyakat, hogy az emberek már csak arra vágyódnak, ami számukra rendeltetett. Már nem szenvednek attól, amiről le kell mondaniuk, mert a lemondás a megtisztulást szolgálja.

Mi tehát a Golgotai esemény lényege? Mit jelképez? Fokozatos kiküszöbölését azoknak a tényeknek, amelyeket a nagy Buddha a szenvedésről tanított. Nincs semmi, ami a kozmikus létezésre, a kozmikus fejlődésre nagyobb hatással lenne, mint a Golgotai esemény. Ezért az is érthető, hogy hatása tovább él, és pozitív, igen nagyszabású következményekkel bír az eljövendő emberiség számára. Krisztus a legnagyobb a Földre szálló avatárok között. És amikor egy olyan lény, mint a Názáreti Jézusba leszálló Krisztus alászáll a Földre, akkor egy titokzatos, jelentőségében felmérhetetlen értékű folyamat veszi kezdetét. Mint ahogy az elvetett búzaszem kicsírázik, szárba szökken és kalászba borul, és aztán a kalász sok magja képmása lesz annak az egynek, melyet elvetettünk, úgy van ez a szellemi világban is. Mert „*minden múlandó csak hasonlat*” és a búzaszem megsokszorozódása a képmása, hasonlata a szellemi világoknak.

Amikor a Golgota Misztérium beteljesedett, történt valami a Názáreti Jézus étertestével és asztráltestével. A bennük lakó Krisztus hatalmánál fogva megsokszorozódtak, és azóta a szellemi világban a Názáreti Jézus étertestének és asztráltestének sok-sok képmása van.

Amikor egy emberi individualitás a szellemi magasságokból a fizikai létbe száll, étertestet és asztráltestet ölt magára. Ha a szellemi világokban olyasmire lelhetünk, mint a Názáreti Jézus étertestének és asztráltestének képmásai, akkor azzal, akinek karmája megengedi, igen különleges dolog történik. A Golgotai Misztérium utáni időben megtörténhetik, hogy a Názáreti Jézus étertestének vagy asztráltestének képmása beletagozódik egy emberi individualitásba, feltéve, hogy ez nincs ellentétben az illető individuális karmájával. Így történt ez például időszámításunk első századainak egyikében Szent Ágostonnal is. Amikor ez az individualitás leszállt a szellemi magasságokból és magára öltötte étertestét, akkor abba beletagozódott a Názáreti Jézus étertestének képmása. Asztrálteste és énje a sajátja volt, étertestébe azonban beleszővődött a Názáreti Jézus étertesti képmása.

Így származtak át a palesztinai isten-ember burkai más emberekre, akiknek az volt a hivatásuk, hogy ezt a nagy impulzust továbbvigyék a többi embernek. Mivel Szent Ágoston saját énjét és asztráltestét tekintve független maradt, ezért ki volt téve minden kétségnek, ingadozásnak és tévedésnek, melyek lényének még ezekből a tökéletlen részeiből származtak, és amelyeket oly nehezen győzött le. Amit átszenvedett, azt mind énjének tévedései, hibás ítéletei miatt szenvedte át. Mikor azonban mindezen átküzdve magát éterteste működni kezdett, akkor végre érintkezésbe került a Názáreti Jézus étertestének képmásából a saját étertestébe szővődött erővel. S így válhatott Ágoston azzá, aki a nagy misztérium-igazságok egy részét hírül adhatta a nyugati világnak.

Sok ilyen hordozója volt nyugaton a kereszténységnek, akik arra voltak hivatva, hogy azt elterjesszék a negyedik, ötödik, hatodik századtól egészen a tizedikig terjedő időszakban. Bennük életre keltek a nagy eszmei mintaképek, mert étertestükbe beletagozódott a Názáreti Jézus étertestének képmása. Ez volt az oka annak, hogy lelkeikben hatalmas látomások, isteni ideák éltek, amelyeket aztán az anyagban oly csodálatosan kidolgozva ábrázoltak a nagy festők és szobrászok.

Hogyan, mikor keletkeztek azon a képek ideái, amikben ma is oly nagy örömünk telik? Akkor, amikor a Názáreti Jézus megszentelt étertestének képmása által megvilágosodott emberek számára az igazi kereszténység nagy felismerései az ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik században megjelentek, függetlenül a történelmi hagyományoktól. Megkapták tehát az étertestükbe beleszővődött Názáreti Jézustól kapott étertesti képmást és Krisztus tanait, így többé nem volt szükségük a kereszténység tényeinek megismeréséhez a történelmi dokumentumokra. Belső megvilágosodásból tudták, hogy Krisztus él, hiszen önmagukban hordozták a Názáreti Jézus lényének egy darabját. Ugyanúgy tudták, hogy Krisztus él, mint ahogy Pál ismerte fel Őt, mint élő realitást, amikor a spiritualizált, égi tűzben megjelent előtte. Megtérítette-e őt addig az, amit a palesztinai eseményről hallott? A Krisztusról hallott történetek közül egyetlenegy sem tudta őt Saulusból Paulussá változtatni, s mégis a kereszténység külső elterjedése szempontjából legfontosabb impulzus Pál apostoltól származott, tőle, akit nem mozdítottak ki hitetlenségéből a fizikaiban lejátszódó eseményről szóló elbeszélések, akit azonban hívővé tett a szellemi világban lejátszódó, okkult esemény. Különös dolog olyan kereszténységet kívánni, amelyet szellemi megvilágosodás nélkül képzelnek el az emberek! Hiszen Pál apostol spirituális megvilágosodása nélkül sohasem terjedt volna el a kereszténység. A kereszténység korai elterjedése egy érzékfeletti eseménynek köszönhető. A későbbi időkben is hasonlóképpen terjedt tovább, ismét azok által, akik képesek voltak egyfajta belső megvilágosodás által érzékelni Krisztus lényét. Azt, aki azonos volt a történelmi alakkal is, hiszen azt is

magukban hordták e megvilágosodottak, ami a történelmi Jézus Krisztusból és annak burkaiból maradt meg.

A 11., 12., 13. és 14. században pedig az olyan emberekbe, akik karmájuknál fogva erre érettek voltak, a Názáreti Jézus asztráltestének képmása tagozódott bele. Ilyen asztráltesti képmást hordozott Assisi Szent Ferenc és Tübingiai Erzsébet, de mások is. Ennek az ismerete nélkül az ő életük érthetetlen marad számunkra. Mindaz, ami ma olyan különösnek látszik Szent Ferenc életében, onnan származik, hogy bár énje emberi én volt, ám csodálatra méltó alázata, odaadása, buzgósága, amiket annyira csodálunk benne, az asztráltestébe beletagozódott Názáreti Jézustól származó asztráltesti képmásból ered. Ebben az időben még voltak más olyan emberek is, akiknek asztráltestében ilyen képmás élt, és ha ezt tudjuk, példaképeinkké tehetjük őket. Hogyan értheti meg az ember, még ha alapos kutatást is végez az anyagban, Tübingiai Erzsébet életét, ha nem tudja, hogy a Názáreti Jézus asztráltestének képmása élt benne? Sokan voltak, akik ennél a továbbható Krisztus-erőnél fogva, arra voltak hivatva, hogy ezt a hatalmas impulzust átvigyék az utókorra.

De még más is megtartatott a későbbi idők számára, nevezetesen a Názáreti Jézus Énjének számtalan képmása. Bár igaz az, hogy eredeti Magasabb Énje eltávozott a három burokból, amikor Krisztus e burkokba alászállott, de egy képmás, a Krisztus esemény által felmagasztosult képmás, megtartatott és végtelenül megsokszorozódott. A Názáreti Jézus Énjének képmásai ma is megvannak a szellemi világban. A megfelelően érett embereknél rálelhetünk a Krisztus-erőt és Krisztus-impulzust is magában hordozó Krisztusi Magasabb Énre.

Tudjuk, hogy az én külső kifejeződése a vér. Ez egy valóban nagy titok. De mégis mindig voltak olyanok, akik tudatában voltak annak, hogy a Názáreti Jézus Énjének képmásai megtalálhatóak a szellemi világban. A Golgotai eseményt követő századok során mindig éltek olyan emberek, akik titokban arról gondoskodtak, hogy az emberiség lassanként éretté váljék és soraiban legyenek olyan előrehaladottak, akik fel tudják venni magukba Jézus Krisztus Énjének képmását. Éppúgy, mint ahogy voltak olyanok is, akik étertestének és asztráltestének képmását fogadták be. Ehhez meg kellett találni azt a titokzatos módot, amellyel - mélységes misztériumi csendben - ezt az Ént megőrizhették az emberiség és a Föld fejlődésének megfelelő pillanatáig. Erre a célra alakult meg a beavatottak egy testvéri közössége: a Szent Grál Testvériség. Ők voltak e titok őrzői. Közösségük mindig is létezett. Úgy mondják, hogy a Grál-közösség megalapítója abban a kehelyben fogta fel a kereszten függő Megváltó sebeiből kifolyó vért, amelyből Krisztus Jézus az Utolsó vacsorán ivott. Összegyűjtötte a vért, Krisztus Jézus Énjének kifejeződését, s ez lett a Szent Grál. És a Szent Grál kehely a Megváltó vérével, és a Krisztus Énjének képmását rejtő titkával együtt egy szent helyen, azon emberek testvéri közösségében őrizte meg, akik beavatásuknál, s képességeiknél fogva a Szent Grál Testvériséget alkották.

Mára elérkezett az ideje annak, hogy ezek a legmélyebb titkok hírül adassanak. Ennek feltétele, hogy az emberi szívek, szellemi életet élvén, elég éretté váljanak e hatalmas misztérium megértésére. Ha a lelkek felveszik az ilyen titkok megértését fellobbantó szellemtudományos impulzusokat, úgy alkalmassá válnak arra, hogy a szent kehely meglátásával befogadják a Krisztus-ént, az Örök Ént, amivé minden emberi én válhat. Ez a titok valóság, az embereknek csak hallgatniuk kellene a szellemtudomány hívására, hogy elmélkedjenek a Szent Grálról, s hogy lényükbe befogadhassák a Krisztusi Ént. Arra volna szükség mindehhez, hogy mindazt, ami történt tényként, valóságként fogadják el.

Ha az emberek jobban felkészülnek a Krisztus Én befogadására, akkor az mind nagyobb teljességgel árad majd lelkükbe. Ezáltal felemelkednek abba a magasságba, ahol nagy példaképük, Krisztus Jézus áll. Csakis így kezdik majd igazán megérteni lényük legbelső magjában, hogy az élet

örökkévalóságának bizonyossága a Golgotai keresztfán függő holttesttől származik. A Krisztusi Én által inspirált és áthatott emberek, a jövő keresztényei, még valami mást is meg fognak érteni, azt, amit eddig csak a megvilágosodottak értettek meg. Nemcsak a halálon áthaladó Krisztust ismerik majd meg, de az Apokalipszis győzedelmes Krisztusát is, aki feltámadt a szellemi tűzben, s akinek eljövételét előre megjósolták. A húsvéti ünnep mindig a Feltámadott Krisztus szimbóluma, a kereszten függő Krisztustól a győzedelmeskedő, feltámadott, felmagasztosult, az embereket az Atya jobbáéhoz emelő Krisztushoz vezető út szimbóluma.

Így a húsvéti szimbólumok a földfejlődés jövőjének mindent átfogó távlatához vezetnek el, az emberiség fejlődésének jövőképebe. Átaluk bizonyossá válik számunkra, hogy a Krisztus inspirációt magukba fogadók Saulus-emberekből Paulus-emberekké válnak, s egy egyre növekvő tisztaságú szellemi tüzet hordoznak majd magukban. Valóban igaz tehát az, hogy ahogyan mintegy önmaga előhírnökeként Krisztus a csipkebokor fizikai tűzében és a Sínai villámaiban megjelenhetett Mózes és vele együtt lévők számára, úgy jelenik majd meg számunkra is a jövőbeni átszellemiesített tűzben. Hiszen Krisztus velünk van a világ végezetéig és e tűzben feltűnik majd azok előtt, akik a Golgota Misztériummal megvilágosították a látásukat. Megpillantják majd Őt a szellemi tűzben. Azelőtt másképp látták Krisztust, a jövőben azonban igazi alakjában, a szellemi tűzben fogják meglátni.

Mivel Krisztus a földi létezés legmélyéig, egészen a csontszerkezetig hatott, ezért az az erő, amely Krisztus burkait a Föld elemeiből kialakította, a fizikai anyagot úgy megtisztította és megszentelte, hogy az anyag sohasem válhat már olyanná, mint amilyennek szomorúságukban a keleti bölcsek elgondolták. Azt hitték, hogy a jövő idők megvilágosodottja, a Maitreya Buddha, nem talál majd olyan embereket, akik fel tudnak emelkedni az ő megértéséhez, mert az emberiség túlságosan belesüllyed addigra az anyagba. Krisztus azért vezetett a Golgotára, hogy az anyagot ismét szellemi magasságokba emelhesse, hogy a tűz ne kioltódjon az anyagban, hanem árszellemiesítse azt. Az ősi bölcsesség, az, ami a szellemi világokban maguknak az emberi lényeknek is életadó forrásuk, ismét érthetővé válik majd az ember számára, ha szellemivé teszi magát. A Maitreya Buddha ugyanígy megértésre fog találni a Földön, amikor az emberiség elérkezik az ebbe a bölcsességbe való mélyebb betekintéshez. Máshogy ez nem valósulhat meg. Mert mindazt, amit ifjú korban tanulunk, jobban megértjük, ha a megpróbáltatások által érettebbekké válva később visszatekintünk a tanultakra. Így fogja az emberiség is megérteni az ősi, kozmikus bölcsességet, ha a Golgota Misztériumból áradó Krisztusi fény megvilágításában tekint vissza rá.

Hogyan lehet tehát megmenteni és hová viszik majd Kashiapa fel nem oszló földi maradványait? Hírül adatott, hogy megjelenik a Maitreya Buddha, megérinti Kashiapát a jobb kezével, s a holttest tűz által emelkedik fel a magasságokba. A csodálatos, átszellemiesített tűz, melyben Kashiapa teste megőriztetik, ugyanaz a tűz, mint amelyet Pál apostol látott a damaszkuszi úton. Ebben a tűzben megmenekül a jövő számára mindaz, ami a múltban nagy és nemes volt. Az átszellemiesített tűz, amelyben Krisztus jelent meg Pál apostol előtt, a Maitreya Buddha tette által magába fogadja Kashiapa romolhatatlan testét. Így árad a múlt minden nagysága, nagyszerűsége és bölcsessége abba, amit a Golgota Misztérium adott az emberiségnek.

Ily módon nyilatkozik meg a húsvéti harangok szimbólumában magának a Föld Szellemének a feltámadása, az emberiség megváltása. Ez a szimbólum mindenkinek, aki kellő megértéssel fogadta, azt az inspirációt hordozta, hogy hogyan emelkedhet az ember a Húsvét Misztériuma által a szellemi magasságokba. Nagyon is jelentőségteljes az, hogy Faustot a halál küszöbéről a húsvéti harangok hívják egy új életbe, amely ahhoz a nagyszerű pillanathoz vezet el őt, amikor megvakítva, a halál torkában így sírhat fel: *„Mélységes mély sötétség burkol engem, de fölragyog tisztán benső napom;”* (1) Megkezdheti hát útját a szellemi világokba, ahol az emberi lények nemes részeit őrzik.

Abban a megigazult szellemiségben, amely a Golgota Misztérium által áradt a Földre és az emberiségre, mindaz, ami a múltban létezett megtisztul, megmentetik, megőrződik. Pontosan úgy, ahogy egy napon, amikor a Maitreya Buddha megjelenik, a Kelet nagy bölcsének, Kashiapának romolhatatlan teste is megtisztul majd a csodálatos tűzben, a Krisztusi fényben, abban, amely Pál apostol előtt is felragyogott a damaszkuszi úton.

Hivatkozások:

- (1) *J.W.Goethe: Faust* V. felvonás: Éjfél, 431.o., Európa Könyvkiadó, Bp.
Fordította: Kálnoky László, Jékely Zoltán